

РЕШЕНИЕ

№ 2232

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 18.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5835** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на П. Д. П., срещу Ревизионен акт №Р-22221417004981-091-001 от 24.01.2018 г., издаден от Т. И. Т. – орган, възложил ревизията и П. П. Б.-Д. – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 512/16.04.2018г.

Становището на жалбоподателката е, че РА е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. Счита, че не са налице всички предпоставки на отговорността по чл.19 от ДОПК. Считано от 17.03.2015г. жалбоподателката не е нито управител, нито съдружник в дружеството [фирма] и след тази дата не разполага с правна възможност да подаде съответните декларации по ЗДДС и ГДД за периода. Позовава се и на това, че при ревизията на това дружество са направени корекции, заради непредставени от актуалния при ревизията управител, а не жалбоподателката. В хода на ревизията на [фирма] не са били изисквани такива документи от жалбоподателката, а само и единствено от актуалния тогава управител. В съдебното производство не било доказано, че на жалбоподателката са й били връчвани искания за представяне на документи. Жалбоподателката нямало как да знае или да предполага, подавайки СД по ЗДДС и ГДД по ЗКПО, за времето, през което е била управител на дружеството, че последващият управител няма да представи изискани от ревизиращите органи първични счетоводни документи и в резултат НАП ще извършат финансови корекции, поради което всякакъв умисъл или друг вид виновно поведение липсвали. Излага и съображения относно законосъобразността на РА, издаден на

[фирма]. Твърди, че обратно на констатациите от ревизията на [фирма] няма и никога не било имало неотчетени продажби и неиздадени касови бележки, за доказване на което бил поискал приетата по делото СсчЕ, която обаче поради невъзможност да изследва първичните източници, възпроизвело констатациите на ревизиращите орган. Оспорва и последната предпоставка на отговорността по чл.19 от ДОПК, а именно, че жалбоподателката като управител целенасочено не била погасявала задължения към държавата и към доставчици и че целта ѝ била да доведе дружеството до неплатежоспособност, а точно обратното, като се позовава на обстоятелството, че за съответните години не е получила полагащото ѝ се по договор за управление възнаграждение общо за периода 12 051 лв., с което била „кредитирала“ собственото си дружество. В заключение иска отмяна на РА като издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон. Претендира разности. Прави възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение. Ответникът иска отхвърляне на жалбата, поддържа че РА е законосъобразен. Били установени факти и обстоятелства, които говорят за умисъл от ревизираното лице. Позовава се на данни от Търговския регистър, че дружеството „Ф. марк“ с предходно име „К. 2012“ е прехвърлено на друго лице на 17.03.2015г. И на същата дата жалбоподателката регистрира ново дружество, чрез което осъществява търговия с тютюневи изделия, алкохол и др. с наименование [фирма], което определя като умишлени действия с цел освобождаване от дружество, което е реализирало задължения. На жалбоподателката ѝ било известно с каква дейност се е занимавала. Позовава се на обстоятелствата, обявени в ТР, публично оповестени в хода по същество. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 5183 лв.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима като подадена в срок, след изчерпване на възможността за оспорване на ревизионния акт по административен ред, от легитимирано лице, което има правен интерес да обжалва ревизионния акт.

По фактите:

Със Заповед №Р-22221417004981-020-001 от 28.07.2017 г. е възложено извършването на ревизия за ангажиране на отговорност по чл. 19 от ДОПК на П. Д. П. , в качеството ѝ на управител на [фирма] /с предходно наименование [фирма]/, за задължения на дружеството по ЗДДС за периодите от 15.02.2012 г. до 28.02.2015 г. и задължения за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 30.01.2012 г. до 31.12.2014 г., установени с Ревизионен акт №Р-22220615009863-091-001 от 14.06.2016 г. Срокът на ревизията е удължаван с две ЗВР до 03.01.2018 г. Всички заповеди по хода на ревизионното производство са издадени от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221417004981-092-001 от 20.12.2017 г., като в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено възражение от жалбоподателката, преценено от ревизиращия екип като неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ №Р-22221417004981-091-001 от 24.01.2018 г., издаден от Т. И. Т., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и П. П. Б.-Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на

ревизията. РА е връчен на 30.01.2018 г.

Процесната ревизия е първа за спорните периоди за установяване на отговорност на жалбоподателката на основание чл. 19 от ДОПК за задължения на [фирма].

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения №Р-22221417004981-040-001 от 31.07.2017 г. С указание да даде обяснения и представи доказателства за това по какъв начин е упражнявало контрол като управител на [фирма], подписвало ли е приемо-предавателни протоколи, упълномощавало ли е други лица, които да извършват търговска дейност от името на дружеството, оперирало ли е с банковите му сметки, подписвало ли е годишни финансови отчети и данъчни декларации. В отговор е постъпило обяснение вх. №59-00-930 от 15.08.2017 г. Жалбоподателката е посочила, че в качеството ѝ на управител за периода от 30.01.2012 г. до 17.03.2015 г. лично е приемала, проверявала и подписвала първичните документи при получаване на стоките, контактувала е с дистрибуторите и е отправяла рекламации. Заявила е, че никога и по никакъв повод не е упълномощавала лица да подписват каквито и да е документи, свързани с дейността на дружеството, няма подписан договор за счетоводно обслужване, а фактурите в съответните дневници са обработвани на програмата на НАП. Посочила е, че лично е оперирала със средствата на дружеството, не е използвала фирмени парични средства за лични нужди и след прехвърляне на дружествените дялове всички документи са предадени с протокол на правоприемника. Заявила е съгласие за проверка на личните ѝ банкови сметки, както и банковите сметки на [фирма] за проверявания период. Във връзка с последното е депозирала декларации.

На основание чл. 57 от ДОПК са изпратени искания за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица, адресирани до търговските банки на територията на страната. Изискана е информация за открити и закрити банкови сметки на П. Д. П., включително в качеството ѝ на [фирма], ЕИК[ЕИК].

С цел събиране на данни за наличности и операции по банкови сметки на [фирма] са депозирани искания до Софийски районен съд за разкриване на банкова тайна. Въз основа на постановени от съда решения е изискана информация от съответните търговски банки.

С Протокол №П-22220617140571-141-001 от 22.11.2017 г. на ТД на НАП С. са обективирани резултати от направена проверка на [фирма]. Установено е, че дружеството е вписано в търговския регистър на 30.01.2012 г., с наименование [фирма], капитал в размер на 200 лв., съдружници П. Д. П. и Й. Д. Д., управител П. Д. П., адрес за кореспонденция: [населено място], район „С.“, [улица]. Същият адрес е и постоянен адрес на жалбоподателката. Считано от 17.03.2015 г. са вписани промени на съдружниците, управителя и наименованието на дружеството, което е наречено [фирма]. На 02.09.2015 г. е deregистрирано по ЗДДС. С цел връчване на искане за представяне на документи и писмени обяснения е посетен актуалния адрес на [фирма], находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Не е открит негов представител или пълномощник. Искането е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

В хода на ревизията е направена проверка и е изискана информация от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. относно предприети действия и наложени обезпечителни мерки с цел събиране на установените публични задължения на [фирма]. Служебно е предоставена информация, в която е посочено, че е направен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на дружеството.

Посочено е, че същото не притежава активи за обезпечаване на дълга, възлизащ на 429 475,00 лв., нито имущество, срещу което да бъде образувано принудително изпълнение. Дългът е категоризиран като несъбираем.

С Протокол №Р-22221417004981-ППД-001 от 22.11.2017 г. са присъединени документите, събрани в хода на ревизията на [фирма], включително издадените Ревизионен акт №Р-22220615009863-091-001 от 14.06.2016 г. и Ревизионен доклад №Р-22220615009863-092-001 от 21.04.2016 г. Ревизията е проведена по данни от информационната система на НАП, тъй като дружеството не е открито на адреса за кореспонденция. Предприети са процесуални действия по реда на чл. 32 от ДОПК за връчване на искания за представяне на документи и писмени обяснения. Такива не са представени. Установени са основания за извършване на корекции на декларираните резултати по ЗДДС и данъчния финансов резултат по ЗКПО за отделните данъчни периоди, както следва:

- за ревизираните периоди по ЗКПО е констатирано, че дружеството е осчетоводило разходи, за които не представя първични счетоводни документи. С размера на непризнатите разходи на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО е преобразуван декларираният счетоводен финансов резултат за 2012 г. и 2013 г. и е формиран данъчен финансов резултат за 2014 г. /за този период не е подадена годишна данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО/. Въз основа на данни от дневниците за покупки и продажби е установено наличие на неотчетени приходи от продажби. С размера на неотчетените приходи на основание чл. 78 от ЗКПО е преобразуван декларираният счетоводен финансов резултат за 2012 г. и 2013 г. и е формиран данъчен финансов резултат за 2014 г.

- за ревизираните данъчни периоди по ЗДДС задълженията на дружеството са формирани, вследствие отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, включени в дневниците за покупки, но непредставени на ревизиращия екип, както и начислен данък върху добавената стойност за извършени продажби по електронен път, за които не са издадени фискални бонове от фискално устройство, не са декларирани и не е начислен данък върху добавената стойност.

При проведеното ревизионно производство на [фирма], с обхват по ЗДДС за периодите от 01.02.2012 г. до 28.02.2015 г. и по ЗКПО за периодите от 01.01.2012 г. до 31.12.2014 г., са установени задължения, както следва: задължения за корпоративен данък по ЗКПО в размер на 59 924,02 лв. и лихва в размер на 12 819,99 лв.; задължения за данък върху добавената стойност в размер на 125 804,29 лв. и лихви в размер на 37 260,20 лв. Издаденият на дружеството Ревизионен акт №Р-22220615009863-091-001 от 14.06.2016 г. не е оспорен и е влязъл в сила.

След анализ на събраните доказателства ревизиращият екип е констатирал факти и обстоятелства от значение за ангажиране на отговорността на жалбоподателката на основание чл. 19, ал. 1 от ДОПК. Установено е също, че по банкова сметка на П. Д. П., открита в [фирма], ЕИК[ЕИК], е постъпила сума в размер на 3 000,00 лв., преведена от сметка на [фирма] в същата банка. Средствата са изтеглени от лицето в брой в периода юни-август 2012 г. Като основание за превода е посочено „прехвърляне на средства“. Въз основа на постановено решение от СРС за разкриване на банкова тайна органите по приходите са изискали разпечатки от банковата сметка на [фирма], открита в ПИБ АД. Установено е, че разплащателната сметка на дружеството е открита на 17.02.2012 г. и закрыта на 03.05.2015 г. Извършените по сметката операции са тегления на каса, общо в размер на 15 809,00 лв., наредени от

жалбоподателката, както и наредени от същата преводи за погасяване на задължения към бюджета за ДДС, данък върху дохода и вноски за здравно осигуряване.

По данни от подадените от дружеството годишни данъчни декларации /ГДД/ по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО и годишни финансови отчети и след справка в информационната система на НАП е установено, че [фирма] /с предходно наименование [фирма]/ няма имотна партия, не притежава пътни превозни средства, за финансовите 2012 г. и 2013 г. е декларирало данъчен финансов резултат – загуба. Установено е, че за същите периоди са декларирани задължения към доставчици в размер на 33 000,00 лв. за 2012 г. и в размер на 12 000,00 лв. за 2013 г. За финансовите 2014 г. и 2015 г. дружеството не е подало ГДД по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО, въпреки че през посочените години са подавани справки-декларации /СД/ и дневници за покупки и продажби по чл. 124 и чл. 125 от ЗДДС. Органите по приходите са направили извод, че жалбоподателката, в качеството ѝ на управител на [фирма], не е погасявала задължения към доставчиците, а едновременно с това е прехвърляла средства от сметката на дружеството по личната си сметка или е теглила такива в брой. Посочено е от ревизиращите, че целта на тези действия е била довеждане на юридическото лице до несъстоятелност, предвид обстоятелството, че не е разполагало с активи, които да обезпечат вземанията на кредиторите. Формирано е заключение, че като управител ревизираното лице е действало недобросъвестно. Въз основа на това ревизиращите са презюмирали знание за участие в схема за измама.

При тази фактическа обстановка органите по приходите са приели за осъществен съставът на чл. 19, ал. 1 от ДОПК. Посочено е, че през процесните периоди жалбоподателката е била управител на дружеството. Като такава е укрила факти и обстоятелства, които по закон е била длъжна да обяви пред НАП. Установено е, че за 2014 г. и 2015 г. не е подала изискуемите от закона ГДД по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО, а с ГДД за 2012 г. и 2013 г. са декларирани неверни данни. При извършената ревизия на юридическото лице е установено с влязъл в сила РА наличието на разходи, отчетени в нарушение на счетоводното законодателство, наличието на неотчетени приходи и на недеklarирани от дружеството продажби. Посочено е, че декларирането на неверни данни не се дължи на допуснатата грешка, а е умишлено. Констатирано е наличие на причинно-следствена връзка между това поведение на жалбоподателката и несъбираемостта на задълженията на управляваното от нея дружество. Направен е извод, че като субект на укриването е съзнавала смисъла и значението на деянията си, предвиждала е последиците от тях и е искала или допускала настъпването им.

По отношение размера на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ДОПК е приет размера на установените на дружеството задължения с РА №Р-22220615009863-091-001 от 14.06.2016 г. за периодите, през които задълженото лице е било управител на [фирма] /с предходно наименование [фирма]/.

При така изложената фактическа обстановка бил издаден обжалвания РА, оспорен по административен ред и потвърден с решение № 512 от 16.04.2018 г. на директора на дирекция ОДОП-С.. С жалба вх. № 53-04-326 от 18.05.2018 г. РА е оспорен и по съдебен ред.

С оглед изясняване на спора от фактическа страна е допусната съдебно – счетоводна експертиза, приета като доказателство по делото. От същата се установява следното: Вещото лице се позовава на констатациите на РД, че са налице данни за недеklarирани продажби от страна на [фирма] за ревизирания период от 30.01.2012г. До 28.02.2015г. Вещото лице е посочило размера на недеklarираните продажби за

всеки данъчен период от обжалвания в настоящото производство РА, като корпоративния данък за недеklarирани продажби за ревизирания период общо е 9 624, 66 лв., а ДДС за недеklarирани продажби възлиза на 20 011, 33 лв. Вещото лице посочва невъзможност да се установи към кои контрагенти са реализирани недеklarирани касови продажби. Жалбоподателя счита, че вещото лице не е работило върху първичните източници на информация, а е било принудено данни от документите, предоставени от НАП, в които се съдържа обобщена информация, но не и първична такава.

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, оправомощен от директора на ТД на НАП, и от ръководителя на ревизията, определен в ЗВР. В случая ревизионният акт е издаден от Т. И. Т., възложил ревизията, и П. П. Б. - Д. - ръководител на ревизията, видно от ЗВР и ЗИЗВР, следователно същият е издаден от компетентния съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК орган. Представени са доказателства относно електронните подписи на органите по приходите. Спазена е предвидената в чл. 120, ал. 1 от ДОПК форма. Не се констатират и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Спорът се свежда до преценка наличието на предпоставките за ангажиране на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателката. Разпоредбата на чл. 19 от ДОПК предвижда особен случай на лична имуществена отговорност на лица, явяващи се управители на задължени за данъци (осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК). В конкретния случай отговорността на жалбоподателката е ангажирана с твърдение от органите по приходите за наличие на първата хипотеза на чл.19 ДОПК – тази по ал.1, според която, когато член на орган на управление или управител на задължено лице по чл.14, т.1 и 2 укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, той отговаря за несъбраното задължение. Фактическият състав на разпоредбата на чл.19, ал.1 от ДОПК включва кумулативно следните елементи: 1. лицето да има качеството на орган на управление или на управител на задължено лице по чл.14, т. 1 и 2 от ДОПК към момента на възникване на публичните задължения; 2. да е налице поведение на това лице, изразяващи се в действие или бездействие, чрез което се укриват факти и обстоятелства, които по закон следва да бъдат обявени пред органа по приходите или публичния изпълнител; 3. причинно-следствена връзка между поведението на лицето и невъзможността за събиране на задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски и 4. невъзможност за събиране на публични вземания - данъци и задължителни осигурителни вноски.

1) Налице е първата предпоставка на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, а именно, че за периода от вписване на [фирма] в търговския регистър на 30.01.2012 г. (с наименование [фирма]) до 17.03.2015г. жалбоподателката е била съдружник и единствен управител на дружеството. Задълженията на [фирма],

установени с влязъл в сила РА №Р-22220615009863-091-001 от 14.06.2016 г., обхващат периодите, през които дружеството е управлявано от ревизираното лице, а именно: задължения за корпоративен данък по ЗКПО - за периодите от 30.01.2012 г. до 31.12.2014 г. и задължения по ЗДДС – за периодите от 15.02.2012 г. до 28.02.2015 г. Поради това е неоснователно оплакването доколкото не е ангажирана отговорността на жалбоподателката за задължения, възникнали до отписването ѝ като управител.

2) Втората предпоставка на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ЗДДС е да е налице поведение на лицето, изразяващо се в действие или бездействие, чрез което се укриват факти и обстоятелства, които по закон следва да бъдат обявени пред органа по приходите или публичния изпълнител.

От представените по делото доказателства и от констатациите в РА и РД не се установява такова конкретно и индивидуализирано като точно определени действия/бездействия поведение на жалбоподателката, което да може да се квалифицира като укриване на факти и обстоятелства, които по закон лицето е било длъжно да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител. Нещо повече, дори от самите РД и РА не може да се установи в какво точно се изразява укриването на факти и обстоятелства от страна на жалбоподателката. Съдът намира, че в РА и в РД само общо и бланкетно е наведено такова поведение на лицето, без да се конкретизира в какво точно се изразява то. РА е лаконичен и твърде общо е посочването в него от органите по приходите (стр.6-7 от РА, л.63 по делото) „укриване на факти и обстоятелства, които по закон е било длъжно да обяви пред органите по приходите.....е декларирало неверни данни и е укрило факти и обстоятелства, които е било длъжно да заяви...не е представило изискана от НАП информацията при ревизията на дружеството...“, която бланкетна констатация не обосновава наличието на хипотезата на чл.19, ал.1 от ДОПК, а само маркира едно предположение за недобросъвестност, без конкретно съдържание. Издателите на ревизионния акт са посочили задължението на жалбоподателката да подава декларации, като задължение, предвидено във всички данъчни закони и да посочва в тях факти и обстоятелства, свързани с данъчно облагане. Но не са посочили какво точно е прикривала, кои факти не е декларирала, кога, с какви конкретни декларации. Недопустимо е укриването на факти и обстоятелства да се презумира с наличието на влязъл в сила РА, установяващ задължения на друг правен субект – ЮЛ. Дори и РД, който представлява мотиви по тази предпоставка е записано така (стр.13 от доклада, л.47 по делото): „В качеството си на управител е знаела за извършваната дейност на управляваното дружество, ..съзнателно е укрила факти и обстоятелства, подлежащи на деклариране пред приходната администрация, не е декларирала офиси или друго помещение, където се съхраняват първичните счетоводни документи на дружеството, както и не е оказала съдействие на органите по приходите, при извършеното ревизионно производство на [фирма]...укрила е факти и обстоятелства...като управител е отговорна за правилното определяне на данъчните задължения...“. Тази в общи линии бланкетна формулировка, не е подкрепена с конкретни констатации относно укриването на факти и обстоятелства, конкретното деклариране и за съда не е възможно да я идентифицира с нещо конкретно по

отношение на жалбоподателката. Едва в решението на ответника за първи път се посочва само донякъде по конкретно описание на това, че в съответните ГДД не са декларирани всички приходи, че не е подадена ГДД за 2014г. и че са подавани СД по ЗДДС с неверни данни (не е ясно какви точно), като се пресъздават констатации от РД на дружеството, за чиито задължения е ангажирана отговорността на жалбоподателя. Съдът намира, че подобно излагане на допълнителни констатации по основна предпоставка на отговорността по чл.19 от ДОПК не е допустимо и не променя извода, че РА не е мотивиран и не съдържа конкретно описание на поведение на ревизираното лице, относимо към чл.19, ал.1 от ДОПК. Излагането на конкретни фактически констатации за отговорността на ревизираното лице, след издаване на акта и изпращане на преписката на горестоящия орган, е правно ирелевантно, доколкото се касае не за премотивиране на правно основание с вече изложени фактически основания, а за обосноваване на отговорността чрез излагане на конкретни факти и обстоятелства за първи път от горестоящия орган, мястото на които е в обжалвания акт, а не в акт по обжалването му. В случая обаче, дори и в решението не са конкретизирани ГДД и СД, които да са подписани и подадени от ревизираното лице и какво невярно е декларирано в тях/ какво не е декларирано от лицето, кога е станало подаването им, за да се свържат с лицето и неговата воля. По отношение на неподадената ГДД за 2014г., доколкото задължението за подаване на тази декларация е до 31.03.2015г., то не може да се вмени на жалбоподателката неизпълнението му, която е управител до 17.03.2015г. и не е такава към момента на изтичане на срока за деклариране. Освен това следва да се има предвид, че ревизията на [фирма] е протекла без участие на П. П., ревизията на дружеството е възложена със ЗВР от 02.12.2015г., т.е., когато тя вече не е била управител, съответно на нея не са й били връчвани искания за представяне на документи и обяснения, в случая това е станало чрез съобщения по реда на чл.32 от ДОПК, и в този смисъл не е налице установена по отношение на нея недобросъвестност по непредставяне на счетоводни документи, каквато е описана в РД. Не би могло да й се вмени във вина (с оглед недобросъвестност за отговорност по реда на чл.19 от ДОПК) тъй като ревизията е проведена и съответно исканията са връчени и документите непредставени, след като жалбоподателката вече не е управител на дружеството. Обстоятелството дали са предадени документите на дружеството на новия управител не променя извода, че жалбоподателката не е била адресат на процесуални действия при ревизията на дружеството и съответно не би могло да й се търси отговорност за поведение по време на тази ревизия.

Предвид горното съдът намира, че не се установява по един безспорен и ясен начин такова поведение на жалбоподателката, обективизирано в обжалвания РА чрез конкретно нейно действие или бездействие, което да може да се квалифицира като укриване на факти и обстоятелства, които по закон лицето е било длъжно да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител. Тези аргументи водят до извод за отсъствие на втория от четирите кумулативно предвидени елементи от фактическия състав на чл. 19, ал. 1 ДОПК.

3) По отношение следващата кумулативна предпоставка за ангажиране отговорността на жалбоподателя, а именно установяването на невъзможност за събиране на вземането, съдът намира, че същата не е доказана, тъй като липсва установяване на момента, от който е настъпила невъзможността задълженията на дружеството да бъдат събирани.

4) По отношение на последната предпоставка на отговорността, съдът намери, че също не е установена – не се доказва безспорна причинно-следствена връзка между поведението на ревизираното лице и несъбраните данъчни задължения. В трайната практика на ВАС се посочва, че законът изисква невъзможността за събиране на публичните задължения да е резултат именно и единствено от действията на лицето (в този смисъл например решение ВАС по адм. д. 7036/2012 г.). Не са налице доказателства за действия на ревизираното лице, например осъществено от него в качеството му на управител, разпореждане с имущество на дружеството или други действия насочени към осуетяване или възпрепятстване събирането на дължимите публични вземания (не са анализирани такива, ако е имало). Връзката, която изисква разпоредбата на чл.19, ал.1 от ДОПК не е просто между поведението на лицето и възникването на публичните задължения, а между поведението на лицето и несъбираемостта на тези публични задължения. Що се отнася до наведените от ответника прехвърляния, учредяването на друго дружество и т.н. данни от ТР, дори и те да са индикация за намерение на лицето да се освободи от отговорност самото то, тези действия, включително и преводите на договорено възнаграждение, не установяват пряка връзка с невъзможността да бъдат събрани установените с РА задължения за данъци на [фирма] и кога тази невъзможност е настъпила. С оглед всичко изложено дотук, съдът намира, че по делото не се доказва осъществяването на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 19, ал.1 от ДОПК и с РА незаконосъобразно е установено задължение на жалбоподателката по този ред.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161 ал. 1 изр. 1 ДОПК жалбоподателят има право на разноски. Доказателства за платено адвокатско възнаграждение не са представени, поради което разноски на жалбоподателя се дължат, колкото е доказано, че са сторени - в размер общо на 610 лв. - 10 лв. заплатена държавна такса и 600 лв. депозит за вещо лице.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1, изречение първо от ДОПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Ревизионен акт №Р-22221417004981-091-001 от 24.01.2018 г., издаден от Т. И. Т. – орган, възложил ревизията и П. П. Б.-Д. – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 512/16.04.2018г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ –С..

ОСЪЖДА Директора на Дирекция „ОДОП“-С. да заплати на П. Д. П., сумата от 610 лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: